

πει νὰ ὑποστῶ καὶ αὐτὴν τὴν θυσίαν... Δυστυχισμένη γυναῖκα... κακέμοιρα παιδιὰ μου, σὰς τὴν προσφέρω καὶ αὐτήν, ἀλλὰ θὰ ζήσετε τάχα καλλίτερα;... Βέβαια, βέβαια, πρέπει νὰ τὸ κάμω· διὰ τὰ ὀρφανὰ πάντοτε εὐρίσκονται προστάται. Δὲν θὰ δυνηθεῖν νὰ ζήσουν αὐτοί, ἐὰν δὲν λείψω ἐγώ... Πρέπει, πρέπει.

— Ἐλα πιά, μητέρα, πεινῶ, δὲν ὑποφέρω.

— Κι' ἐγὼ πεινῶ μητέρα, τί θὰ φᾶμε;

— Ὅλοι πεινούμε, κι' ἐγὼ πεινῶ, ἔλα νὰ μᾶς δώσῃς ψωμί.

— Ἀφήστε τὴν μητέρα σας παιδιὰ μου, εἶνε ἄρρωστη, κοιμᾶται· μὴ φωνάζετε καὶ τὴν ἐξυπνᾶτε. Δυστυχισμένα παιδιὰ, κι' ἐγὼ πεινῶ... δὲν ἔχω πλέον οὔτε ψωμί.

— Πήγαινε νὰ μᾶς φέρῃς, πατέρα.

— Νὰ φέρῃς καὶ κάρβουνα, γιατί κρυώνουμε, κρυώνει καὶ ἡ μητέρα.

— Νὰ φέρω... νὰ φέρω... καὶ κάρβουνα...

— Νὰ φέρῃς ὅμως πολὺ ψωμί, γιατί πεινούμε πολὺ.

— Ναί, ναί, παιδιὰ μου, θὰ σᾶς φέρω, θὰ σᾶς φέρω. Ἐλᾶτε νὰ σᾶς φιλήσω καί... πηγαίνω. Ἀκόμη θέλω νὰ σᾶς φιλήσω πολὺ... πολὺ... Νὰ ἦσθε ὅμως φρόνιμα, νὰ μὴ πικραίνεται τὴν μητέρα καὶ νὰ τὴν ἀγαπάτε... Νὰ ἀγαπάτε πολὺ τὴν μητέρα σας, διότι ὑπέφερε πολὺ γιὰ σᾶς, πάρα πολὺ· ἔπειτα δὲν ἔχετε καὶ κανένα ἄλλον...

— Πῶς δὲν ἔχομε, πατέρα, δὲν ἔχομε καὶ σένα;

— Ναί... ἔχετε κ' ἐμέ... ἔχετε κ' ἐμέ, ἀλλ' ἐγώ... θὰ πάγω νὰ σᾶς φέρω ψωμί... Ἐλᾶτε πάλι νὰ σᾶς φιλήσω...

— Ξεύρεις, πατέρα, νὰ μὴ μᾶς τὸ φέρῃς μόνος σου τὸ ψωμί, γιατί θ' ἀργήσῃς, ὡς ποῦ νὰ πάρῃς καὶ τὰ κάρβουνα, ἀλλὰ νὰ μᾶς τὸ στείλῃς.

— Ναί, κόρη μου, θὰ σᾶς τὸ στείλω· θὰ τὸ φέρουν οἱ φιλόανθρωποι κύριοι καὶ αἱ φιλόανθρωποι κυρίες.

— Τόσοι πολλοὶ θὰ τὸ φέρουν;

— Ναί, παιδί μου, τόσοι πολλοί· ὅλοι ὅσοι κάμνουν τὸ καλόν, μόνον ὅταν γραφῇ εἰς τὰς ἐφημερίδας. Θὰ σᾶς φέρουν καὶ φορέματα καὶ παπούτσια...

— Ἀλήθεια! ὦ, τί καλά!

— Μὰ μὴ μὲ σφίγγεις τόσο, πατέρα... μὲ πονεῖ...

— Δὲν σὲ σφίγγω, παιδί μου, ἔλα νὰ σὲ φιλήσω, δὲν θὰ σὲ σφίξω πιά ποτέ, ποτέ...

— Μὰ γιατί κλαῖς ἔτσι, πατέρα;

† ΠΑΥΛΟΣ ΠΡΟΣΑΛΕΝΤΗΣ

— Κλαίω; Δὲν κλαίω, διατί νὰ κλαίω;

— Ναί, κλαῖς, ἄλλοτε δὲν ἔκλαιγες.

— Ναί, ναί, δὲν ἔκλαιγα, δὲν ἔκλαιγα...

— Πήγαινε λοιπόν, πατέρα, γιὰ τὸ ψωμί· ὅσο ἀργεῖς, τόσο πεινούμε.

— Ναί, ναί, ἐξέχασα... νὰ πάω... νὰ πάω...

"Ἐνα φιλάκι ἀκόμη... Δόστε μου καὶ σεῖς ἓνα φιλάκι... μὰ καλὸ, καλὸ... Ἐλᾶτε τώρα στὴν πόρτα νὰ σᾶς βλέπω καί...

Β'.

Εἰς τοῦ τραπεζίτου.

— Ἐκεῖνος ὁ ὀχληρὸς δὲν θὰ σᾶς ἐνοχλήσῃ πλέον.

— Ὅχι δᾶ, πῶς τὸ ἤξεύρεις;

— Ἡὐτοκτόνησε.

— Ἀλήθεια; Μπᾶ τὸν ἡλίθιον! Ἄμ' ἐφαίνετο ὅτι τοιοῦτο θὰ ἦτο τὸ τέλος του.—Πῶς εἶνε σήμερον τὸ συνάλλαγμα;

Εἰς τοῦ πολιτευτοῦ.

— Φίλος μου ἦτο, καθήκον ἔχω νὰ τὸν συνοδεύσω. Ἄν μάλιστα ἐπιτραπῇ κηδεῖα, θὰ εἴπω δύο λέξεις εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ νὰ ἐξυμνήσω τὰς ἀρετάς του. Καὶ εἶχε πολλὰς ἀρετὰς ὁ δυστυχὴς καὶ μεγάλην ἀξίαν.